av Sakariya Hirsi

KROSSA FÖNSTRET

Vart hör jag hemma? Jag vet inte men det känns som jag är felplacerad. Vart jag än går så får jag massa blickar och kommentarer om att jag borde flytta härifrån. Även om jag kan språket och föddes på Karolinska sjukhuset så räcker det inte till för att bli en del av dem. Jag måste alltid vara på min vakt vart jag än är och orten i mig vill slita mig isär. Jag är överbelastad och kan inte ta in mer. De säger ta plats som det vore enkelt som det lät när det kom ut från deras mun.

Jag är en person som alltid vill andras bästa men det kan hända att man fastnar. Ta plats, hur gör jag det? Jag är en svart man som har rötter från Somalia. Inbördeskrig fick folket att fly för deras liv. Så mina föräldrar tog sig hit för att starta om och vända bladet. Istället för att leva i frid så ifrågasätter dem om det rätta valet var att komma hit. Segregerad sen födsel och utanförskapet kan få en att vilja följa ett mönster. Destruktiva mönster kan bli det som leder en till graven. Ibland kan det kännas som att för att ta plats så måste man bli förslavad. Det finns inget mitt i mellan då de vill att man ska glömma bort vem man är. Integrera men allt de vill är att marginalisera.

De kämpar för rätten att tala fritt men bryr sig inte när det leder till att samhället mörknar. Man måste bli en robot och det är inte vart mitt öde leder mig. När jag var liten så var jag lite överallt. Lärarna brukade säga "vart får du all energi ifrån?". Nu när jag är äldre känns det som all energi kommer försvinna.

Varje dag är en kamp. Kampen att överleva. 5 dagar i veckan är jag på jobbet. 5 dagar i veckan så är jag alltid redo. Från klockan 08:00—15:00 är jag redo för strid men efter 15 så loggar jag ut från jobbet men striden är ännu inte klar.

Vägen hemåt så är jag redo. Jag har ännu inte fått mitt körkort så resan med tåget är alltid en utmaning. Det kanske låter fånigt men när 3 platser blir undvikna och resterade är fyllda. Känner man sig exkluderad. Blickar som man får och rörelser som tyder på att personen förväntar sig att något ska hända får mig att svettas. Man vill inte bli uthängd när man är på väg hem. Jag har garden uppe och ryggen rak.

Jag vågar inte ha böneutropet på min mobil för att folk inte kan skilja på ord. Så fort böneutropet hörs så flyger väskorna upp och påhoppad blir man om inte någon stoppar. Jag är redo för krig och om jag ser en syster eller bror bli påhoppad är jag redo att kriga för dem. För vi alla går igenom saker men vissa saker har vi gemensamt.

Fördomar som folk kan ha gör så att minsta misstanke så tror de att de har rätt. Spyr ut hat som att de kommer få betalt. Säger att de inte betalar skatt för att jag ska leva på bidrag. Ironiskt att de använder samma sak walla deras skämt är inte starka som förut. Men även om de är så uttjatade så är det allt för roligt. 2001 så var alla muslimer terrorister de sa. Media målade upp en bild som var falsk men den togs emot av folk som redan var ignoranta, förvirrade och inte visste vad ordet terrorist var. Medan det är de som har förstört våra hemländer. Hur har de mage att peka finger när fingret som de pekar med är nedkladdat med blod som deras förfäder har dödat för.

Jag vill bara bli accepterad men det verkar vara för mycket att be om. Jag vill inte be om att bli accepterad men vad kan man annars göra om man känner sig felplacerad. Jag vill ta plats och jag ska ta plats. Om dörren är stängd så krossar jag fönstret.